

[Indenrigsministeren]

også vurderet på. Jeg har overvejet, om statsamtet var et egnet sted, og fundet, at det var det.

Det alternativ, som jeg kunne se i mine vurderinger, var embedslægesystemet. Det er naturligvis også et udmærket system, men ville vel blive mødt med den indvending, at det var nært knyttet til Sundhedsstyrelsen og til lægeverdenen som sådan. Det har netop været et af formålene i forbindelse med at indføre en klageinstans for patienten, at den instans, der vejleder og giver mulighed for at finde de rigtige steder med hensyn til klage og rigtig udformning, er en instans, som på forhånd kunne nyde den tillid, det ville indebære at være frigjort også fra de parter, som i øvrigt skulle medvirke ved sagens behandling. Derfor har jeg valgt statsamtet. Men som sagt kan det naturligvis diskuteres.

Fru Dorte Bennedsen konstaterede, at Socialdemokratiet gik imod dette forslag. Det er et standpunkt, som jeg nok forstår, på baggrund af, at Socialdemokratiet selv har fremsat sit beslutningsforslag, men som jeg dog alligevel vil tøve lidt med at tro på i betragtning af de betydelige fremskridt, som forslaget repræsenterer. Jeg vil tro, at Socialdemokratiet, når man på ny har været igennem en god drøftelse af forslaget og har fået opklaret de ting, der måtte være behov for i udvalgsarbejdet, alligevel til syvende og sidst vil overveje, om man ønsker at være med i et så betragteligt fremskridt på dette område, som forslaget repræsenterer, eller vælger at stemme imod, som det blev tilkendegivet her. Jeg vægrer mig alligevel ved at tro, at fru Dorte Bennedsens markering af Socialdemokratiets holdning til lovforslaget her i dag vil holde stik, til vi når frem til tredje behandling.

Flere har været inde på spørgsmålet om Seruminstitutets placering i lovforslaget. Når det ikke var med i det oprindelige forslag, skyldes det et ordenshensyn, men da der var så mange, der fik det galt i halsen, at der ikke stod noget om Seruminstitutet, har jeg valgt at være den venlige mand, der tog den gamle tekst ind igen, for at man dog ikke skulle kunne slutte modsætningsvis. I øvrigt har jeg moderniseret teksten, hvad man bedes bemærke, sådan at de mange fremmedord og de fine udtryk, som vel mest forstås i lægeverdenen, nu er omsat til noget, der ligner dansk lidt mere.

Der har igen, både fra Socialdemokratiet og fra hr. Tommy Dinesen på SFs vegne, været spørgsmål om Sundhedsstyrelsens placering i forhold til Indenrigsministeriet. Jeg kan kun sige, at det selvsagt er hensigten, at der som hidtil skal være baggrund for en uafhængig faglig rådgivning ikke alene af Indenrigsministeriet, men også af de andre mange instanser, som har brug for en faglig rådgivning fra Sundhedsstyrelsen. Jeg tror egentlig ikke, at der er så mange misforståelser omkring dette, men hvis man ønsker at lægge en misforståelse ind i det, kan man naturligvis gøre det.

Med hensyn til ledelsen af Sundhedsstyrelsen, hvor det i den gamle lov er fastsat, at det skal være en læge, er der kun at sige, at det ikke er i overensstemmelse med en nutidig udformning af love at sætte den slags detaljerede bestemmelser ind. Jeg kunne godt lide at spørge, hvad man i grunden ville have imod, at en kvalificeret tandlæge eller en kvalificeret farmaceut var chef for Sundhedsstyrelsen, for nu at tage to af de store arbejdsområder, som Sundhedsstyrelsen også omfatter.

Det vigtigste er efter min mening ikke en detaljeret uddannelsesbeskrivelse for chefen, men derimod at det er et menneske – med streg under menneske – med en bred indsigt i hele sundhedsvæsenet og med indsigt i, hvordan det skal arbejde for det samfund og de mennesker, som sundhedsvæsenet skal betjene. Derfor tror jeg også, man ved nærmere eftertanke vil erkende, at synspunktet om, at beskrivelsen af denne stilling absolut skal indeholde et krav om, at det skal være en læge, er nok så snævert og vel ikke holder for en nærmere vurdering.

Jeg kan bekræfte over for hr. Tommy Dinesen, at som forslaget foreligger, er der ikke skabt baggrund for egentlige amtslige klagenævne. Men jeg er dog gået et langt skridt i retning af at sikre, at så mange spørgsmål som muligt kan klares op i det enkelte amt, så man ikke behøver at komme langt væk fra sit hjem for at få den vejledning om klagesystemet, som man har behov for, og en række spørgsmål vil utvivlsomt aldrig komme uden for amtet, men finde deres løsning inden for det lokale område. Det er en mekanisme, som jeg har konstateret på andre områder har god mening. Vi kender noget til den inden for skattevæsenet, hvor en række sager,